

PER FI UNA LLEI PROTECTORA

Animals

El Parlament acaba d'aprovar la primera Llei de Protecció dels Animals a tot l'estat. S'acabaran les baralles de galls i es castigaran els abusos als animals de companyia.

Ramon Aymerich

Una volta feta la llei, el més important és que s'aplique amb el màxim rigor.

Per primera vegada en la nostra història comptem ja amb una Llei de Protecció dels Animals. La iniciativa, sorgida del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat i aprovada pel Parlament, castigarà el maltractament d'animals i en prohibirà l'ús en espectacles que els provoquin sofriment, llevat de les corregudes de bous. La llei servirà també per calibrar fins a quin punt és real la imatge que tenim del nostre país, pretesament més pròxim al nord d'Europa que no a l'«Espanya negra» de les tradicions cruentes i innecessàries.

La primera associació proteccionista de tot l'estat, la Lliga per la Protecció dels Animals i les Plantes, fou creada a Barcelona el 1925. Cinquanta-tres anys més tard, el Parlament de Catalunya aprova la llei de protecció dels animals. Un tarannà que contrasta amb les dificultats, i en molts casos el desinterès, del Congrés espanyol per elaborar una Llei que pugui ser implantada a tot l'estat. Tanmateix, Catalunya no és exactament l'Arca de Noè que alguns volen fer veure. Per a moltes societats proteccionistes, al nostre país no hi ha prou consciència pel que fa a les bestioles i la llei que s'acaba d'aprovar cal considerar-la un primer pas, lluny encara de les que funcionen des de fa anys a la resta de països europeus.

Tothom coincideix a assenyalar l'oportunitat de la nova legislació: les baralles de galls i gossos amenaçaven de sovintejar; els promotors turístics semblaven passar-se el dia imaginant

espectacles amb animals com a protagonistes i les xarxes de contraban d'espècies exòtiques i protegides havien escollit Barcelona com a lloc de pas obligat. Per a Concepció Lafulla, de la Lliga, «cal valorar molt positivament la bona voluntat dels legisladors. Però potser perquè s'ha fet massa de pressa, o per excessiva prudència, hem perdut l'oportunitat de fer una llei d'altura europea. Es generalitza massa i es concreta poc en temes com el transport, els animals d'abast, la reglamentació sobre centres de cria, o els zoològics. Tampoc no s'ha volgut entrar en el tema de les curses de braus o en el de la vivisecció i l'experimentació amb animals».

La Lliga compta en aquests moments amb uns 2.500 socis, molt per sota de les xifres assolides —posem per cas— pels seus col·legues holandesos, que només a la ciutat d'Amsterdam tenen 150.000 socis. Juntament amb l'Associació per la Defensa dels Drets de l'Animal, és l'associació més implantada, i gestiona un refugi als peus del Tibidabo on es recullen cada any prop de quatre mil animals abandonats. Per a Concepció Lafulla, el que més preocupa «no és tant la poca consciència de la gent, sinó el desinterès que fins ara ha mostrat l'administració. La nostra Lliga compleix un paper social evident, i fa un parell d'anys vam estar a punt de plegar per manca de fons. L'ajuntament ens va prometre una subvenció i encara l'estem esperant. Ara confiem que la Generalitat ens doni el seu suport, tal com ha promès. Si

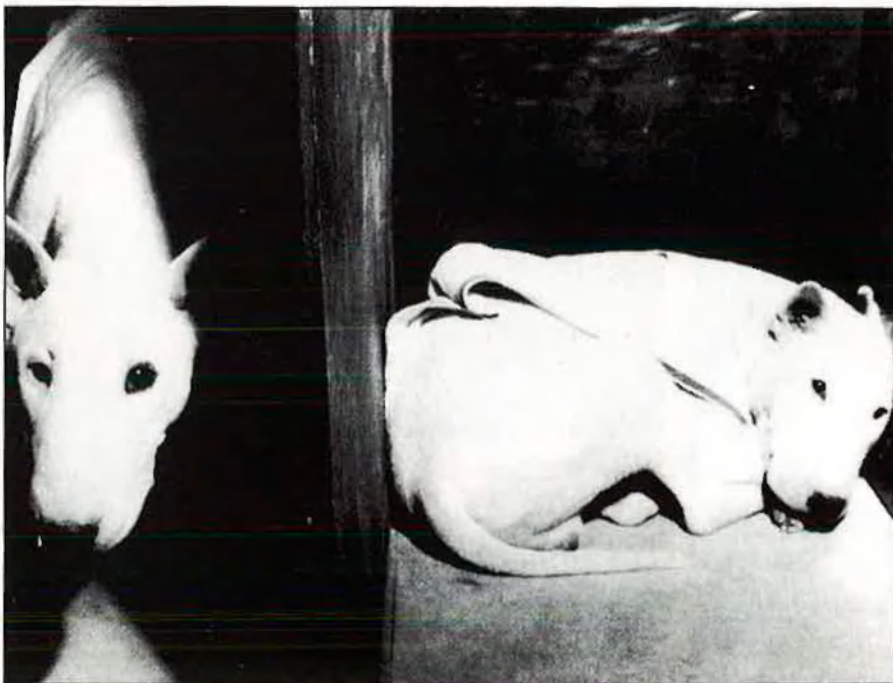
Concepció Lafulla.

no és així, haurem de refiar-nos de les aportacions privades, o de les col·laboracions de grups estrangers».

Per a Concepció Lafulla, l'actitud de les autoritats és preocupant. Per curar-se en salut, ens mostra una denúncia on s'acusa un empleat municipal —encarregat de recollir els animals abandonats— d'haver executat un gat a garrotades davant la mirada horritzada de les persones que havien sol·licitat els seus serveis. Un altre exemple extret de la premsa: un policia nacional que mata a trets una gossa que el molestava. Més enllà de les denúncies puntuals, el dubte i els rumors: s'ha acusat ASCAN —(Associació per l'Assistència i Control dels Animals), dependent de l'ajuntament— de practicar l'eliminació directa de tot animal sense amo. O al mateix servei municipal de zoonosi d'entregar els animals que recull per a experiments en laboratoris.

Animals de companyia

No es coneixen xifres exactes, però el rerefons d'aquesta problemàtica és la proliferació constant dels animals de companyia. Per a molta gent d'edat, del que es tracta és de salvar la soltat; per a d'altres, és una qüestió d'esnobisme. Són aquests els que més preocupen les societats protectores. Els animals són tractats com joguines mentre són petits. Quan creixen, s'opta per abandonar-los. La cosa és més preocupant quan es comprova que el *parc* d'animals de companyia ja no es dueix a gats, gossos o periquitos. La cosa va a gustos i els veterinaris ja es-

Amb la nova llei, les baralles de gossos no arribaran a implantar-se.

tan avesats a situacions insòlites: des del compungit pare de família que es presenta amb un hámster amb tots els ossos fracturats fins als propietaris d'un pollet mort de congelació que demanen al doctor de fer-li un boca a boca per a reanimar-lo.

Al Corte Inglés de València es venien l'any passat cocodrils d'uns quinze centímetres. Per les vendes realitzades, podem pensar que actualment molts apartaments de la ciutat del Túria són jungles impenetrables. Tampoc no serà la primera vegada que els amfitrions sorprenguin els convidats amb una serp de dos metres lliscant pels cortinatges de la saleta. L'animal és completament inocu, explicaran, però si us quedeu, ja és cosa vostra.

La fascinació per les espècies exòtiques ha portat al naixement d'un sòlid mercat negre on les aus sud-americanes han esdevingut la presa més cobejada. El passat 28 de febrer al vespre, una patrulla de la guàrdia urbana barcelonina sorprenia dos individus transportant saques d'un cotxe a l'altre. El contingut de les saques no podia ser més insòlit: 33 aus d'un plomatge espaterrant —la majoria protegides i en perill d'extinció— que haurien reportat als traficants una xifra aproximada d'uns cinc milions de pessetes. La xarxa, descoberta per la policia barcelonina, tenia per origen unes granges mallorquines on, després d'un temps de repòs, les aus passaven a la República Federal d'Alemanya per ser distribuïdes a establiments especialitzats.

Un panorama desolador

El més trist de tot és que, al marge d'operacions com l'esmentada, moltes tendes segueixen venent, amb tota impunitat, espècies exòtiques protegides. El mateix es pot dir pel que fa la fauna autòctona: els taxidermistes renoven periòdicament els seus *stocks* d'espècies protegides per la llei espanyola i ningú no en diu res. Fa tan sols set anys, Catalunya era el paradís dels col·leccionistes francesos. Una agència de viatges parisenca arribà fins i tot a fer publicitat del paradís català: es permetia caçar papallones o saquejar nius d'espècies protegides al seu país.

En un cap de setmana, els més espavilats tancaven el negoci amb la venda de les peces obtingudes. Avui, els autocars de *biòlegs* francesos ja no freqüenten els nostres boscos, però seguim mantenint el mateix respecte per la poca fauna que ens queda. El Parc Natural de Sant Llorenç del Munt —dependent de la Diputació— compta amb un quadre d'honor que fa fe-

redat: ¡fa dos anys es van abatre 2.500 esquiroles en una setmana! L'any passat el nombre de porcs senglars abatuts en un sol cap de setmana va ser de 200 exemplars. ¡I tot sense permís!

Per arrodonir el panorama, l'amor o el menyspreu pels animals es pot manifestar de molt diverses maneres. La zoofília és, en aquest sentit, una pràctica més comuna del que es pensa. Així, consten als anals francesos els ju-

tacle —mai no va estar tan concorregut— un ase i un gos Sant Bernat. Els mateixos responsables del zoològic de Barcelona admeten que anys enrere, una de les modalitats de gamberrisme més esteses era la de saltar la tanca, assassinar la primera au amb què es topaven, però això sí, després d'haver-la violada.

Tradicions i espectacles

On la llei haurà d'aplicar-se de valent, i on pot ser més controvertida, és en l'àmbit de les tradicions i els espectacles. Els estats de la Mediterrània —sobretot Xipre, Grècia i l'Estat espanyol— són al punt de mira de la majoria dels grups conservacionistes europeus. Perquè una cosa és que es llenci un gos-salsitxa per la finestra per culpa de desavinences familiars i l'altra és que la tortura als animals sigui una tradició arrelada al subconscient de la població. Mentre que a la majoria de països de la CEE el problema és com evitar que els reis de la casa —gats, gossos, serps o micos— siguin víctimes de la neurosi dels seus propietaris, a l'Estat espanyol, la legislació es topa encara amb la paraula *cultura* cada vegada que es produeix un espectacle amb sang o garrotades al menú.

La polèmica fa anys que dura i és objecte d'estudis antropològics i de to-

El «parc» d'animals de companyia ja no es redueix a gossos gats i periquitos.

dicis i execucions a persones per practicar bestialisme. Com ara el cas de Jean Cochon, que fou penjat a la força juntament amb la seva truja. Aquí, per contra, no cal anar tan lluny en la història. El 1980, la sala de festes New-York, al final de la Rambla barcelonina, va rebre una sanció de mig milió de pessetes per utilitzar en el seu espec-

ta mena. Per a uns, això de les corregudes de bous no fa per al nostre país, i la prova és que l'èpica dels toreros compta amb ben pocs adeptes. Per a altres, però, el brau i els ritus que l'acompanyen són un tret identificador de tota la Mediterrània i no es guanya res tancant els ulls. Les entitats proteccionistes no han vist de bon grat que

la llei només prohibeixi les corregudes celebrades a places portàtils, però han acceptat els raonaments del conseller. Una llei que prohibís definitivament les corregudes de bous no hauria estat mai aprovada, vol dir. Això és un primer pas i tot arribarà.

Tradició i turisme

De les tradicionals corregudes de bous —corrents a tot el litoral mediterrani— a Catalunya només subsisteix la del *bou encapllat*, a Amposta. En

Altres celebracions tenen, però, precedents més pròxims. En el tema dels bous, la llei arriba en el moment en què les places mòbils començaven a proliferar a tota la geografia catalana. Era una pràctica en ascens que, segons els aficionats taurins, servia per fomentar la *fiesta* en uns moments prou delicats.

I és que per als defensors de la correguda de bous, el fet que TVE hagi decidit traslladar les retransmissions als canals autonòmics —no el circuit català, però— els col·loca en una situació de marginació absoluta. Més quan

semblen no haver arribat a la nostra geografia —de moment estan reduïdes a localitats de Múrcia— les *tientas de gallos* comptaven, en el moment de la seva prohibició —el passat gener—, amb una potent organització de prop de 1.500 associats només a Catalunya. Els galls són criats en granges especials on ja des dels quinze dies reben l'aprenentatge necessari per esdevenir lluitadors aferrissats. En el procés, l'animal va perdent el plomatge fins a quedar convertit en una gallinota calba i esguerrada, però això sí, amb uns esperons que, en la majoria de casos, esdevenen mortals per als adversaris. La majoria d'aquestes granges es troben al litoral valencià i s'agrupen al voltant de la Asociación Espanola de Criadores y Exportadores de Gallos de Pelea, que té per delegat a Catalunya José Rodríguez, president de la penya sabadellenca «El Gallo Rojo».

Quan Francesc Robert Graupera, director general de Política Forestal, decidí, el passat gener, d'enviar els mossos d'esquadra per clausurar les activitats de la Pena los Planetas, ho féu emparant-se en un reial decret del 1929. Ara, la llei aprovada pel Parlament prohibeix expressament aquestes pràctiques en tot el territori català. Aquí també la llei arriba en un moment força delicat.

La *tienta de gallos* —on es combinen molt intel·ligentment l'espectacle i les apostes— començava a prendre volada i Badalona havia estat elegida seu dels campionats d'Espanya d'aquesta modalitat *esportiva*. Importades pels *indianos*, les baralles de galls són un espectacle freqüent als països sud-americans, i ho prova el fet que la Pena Los Planetas, de Badalona, fou inaugurada pel cònsol de Colòmbia a Barcelona. Esteses a tot l'estat, però amb gran implantació a Andalusia —on compten amb el vist i plau de la Junta—, les *tientas* arribaren fa onze anys a les nostres ciutats.

La localitat pionera en aquest tristíssim esport va ser Sabadell, i després la seguiren Malgrat de Mar, el Prat i l'Hospitalet, per acabar tenint Badalona com a centre de primera importància. A l'hora del tancament els arguments esgrimits pels organitzadors d'aquest sanguinari negoci han estat d'allò més variats. Per a uns, no es fa res més que «salvar la raça de l'extinció, perquè els galls ho porten a la sang i si no els aturèssim, es matarien entre ells». Per a Gregori Viñas, de Los Planetas, les baralles de galls «són un signe d'identitat d'un sector de la societat catalana que cal preservar. S'està

Els ximpanzès sovint són utilitzats com a reclam publicitari pels fotògrafs.

el transcurs de la festa —que té lloc la segona quinzena d'agost— tres bous són maltractats fins l'extenuació i sacrificats en públic sense la intervenció de veterinaris o personal especialitzat. El cas va ser denunciat l'any passat per Manuel Cases, membre de l'Associació per la Defensa i la Dignitat dels Animals. Fora d'això, no es coneix l'existència d'altres pràctiques semblants.

Hi ha hagut, això sí, més que ensurt. Com el que es va portar Concepció Lafulla, de la Lliga per la Protecció dels Animals i les Plantes, en veure per televisió el *linxament* d'un ase al camp de Solsona. «Al final —explica Concepció Lafulla— vam poder comprovar que es tractava d'un ninot i tot es va arreglar». «Ara bé —continua— que hi hagi hagut determinades tradicions no justifica que aquestes pràctiques hagin de continuar. ¡Bona fóra que als pobles amb un passat caníbal se'ls permetés de menjar carn humana pel sol fet de constar en les seves tradicions!».

TV3 sempre ha prescindit d'aquest tipus de celebracions. També la correguda de vaquetes, una altra pràctica que queda parcialment limitada, va en ascens i comença a ser moneda corrent a totes les festes majors.

Però ha estat el turisme estranger —o millor dit els seus promotors— qui ha provocat la revifalla d'aquesta mena de celebracions. L'estiu esdevé, així, una temporada fatídica per als animals: ximpanzès utilitzats com a reclam publicitari per a fotògrafs desaprensus que després els abandonen. Matances del porc convertides en espectacle públic. Centres d'atraccions on els animals es consideren el complement indispensable per a passar una bona tarda, entre l'entrepà i la platja. Espais, en definitiva, de dubtosa seguretat i on les condicions higièniques es troben a faltar: va ser des dels «Safaris-Park» des d'on entrà la pesta equina al nostre país.

Els valents del galliner

Mentre que les baralles de gossos

La crueltat entre nosaltres

Susana Menor*

Un dels objectius de l'ADDA és aconseguir que desapareguen les festes cruels amb animals, que, amb l'excusa de diversió, serveixen per a descarregar l'agressivitat de la població en uns sers que són torturats en la via pública de vegades fins a la mort.

Aquesta situació és especialment greu al País Valencià, ja que es produeix en moltíssims pobles, com ara els bous embolats o de foc i les vaquetes, animals que són torturats durant molts dies consecutius.

El pitjor d'aquestes festes és que tenen lloc davant la mirada dels xiquets, que també hi participen. Això és totalment antieducatiu i deformant, perquè s'insensibilitza el xiquet davant el dolor aliè i se l'ensenya a menysprear altres sers vius i se'ls fa veure com a normal i divertit el que en realitat és una tortura. I això els produeix confusió.

Sense anar més lluny, en les passades festes de la Magdalena de Castelló vàiem amb indignació la inclusió dins del programa festiu d'activitats com ara el tir al colomí i la guatla. A les acaballades del segle XIX l'Estat espanyol és encara l'únic país d'Europa on es considera el tir al colomí com a activitat esportiva.

Però en el ventall de crueltats que es cometen en el nostre país hi ha encara les esborronadores bregues d'animals, de galls i gossos, absolutament prohibides des de la Reial Ordre Circular de 31 de juliol de 1929, i que es continuen realitzant amb un total menyspreu per aquesta llei sense que les autoritats hi posen remei.

Tot això passa per culpa de l'escassa i inadequada legislació, i pel desinterès de les autoritats i la falta de sancions en els casos concrets. Si s'ha aconseguit cap resultat, ha estat sempre gràcies a l'actuació de les Associacions i després de grans esforços.

* Presidenta de l'Associació per a la Defensa dels Drets de l'Animal

fent un gran mal a les nostres tradicions». És el que deïem: embolica que fa fort.

Miró i Ardèvol: La difícil gestió d'una llei

Des que, fa un parell d'anys, els diputats d'Esquerra Republicana proposaren l'elaboració d'una llei de protecció dels animals, fins la present aprovació pel Parlament, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat ha hagut de treballar fort en l'elaboració de la llei. Caçadors, pescadors, penyes taurines i tota mena de grups han mostrat públicament la seva preocupació per l'aplicació de la Llei.

Potser per això el conseller Miró i Ardèvol pensa que la llei es pot considerar força avançada en relació a la de la resta de països europeus: «En temes com el del tir al colomí, estem per davant d'altres països i la prova és que els practicants d'aquesta modalitat organitzaren una forta campanya amb el

suport de grups estrangers. El mateix es pot dir pel que fa a la correguda de bous; si ho comparem amb la legislació francesa, posem per cas, anem molt per davant. I he de dir que cap societat protectora no ha demanat la total supressió de les corregudes. Amb els reglaments existents i l'aplicació de la llei, ja haurem avançat prou».

Un dels problemes amb què s'ha topat ha estat el de la manca de precedents legislatius: «No es va fer cap pas en temps de la República, i l'únic que hi havia eren algunes reials ordenances del temps d'Alfons XIII. Per aquesta raó, també, en el tema de la vivisecció i l'experimentació amb animals, i davant la manca de precedents europeus, hem preferit ajornar-ho i volem treballar-hi més a fons tenint en compte el criteri dels científics».

«Ara —continua Miró i Ardèvol— el que més em preocupa és que la llei s'apliqui, que la gent prengui consciència i que les autoritats —totes— sancionin amb el màxim de rigor possible». És el que tots esperem. □

Per al Tercer Món VAL MÉS UNA ACCIÓ QUE MIL EXCUSES

CATALUNYA ★ ★ SOLIDÀRIA

Campanya Europea sobre la Interdependència
i la Solidaritat Nord-Sud

Ajudes a projectes de desenvolupament

Catalunya Solidària. c/c.:

Gaixa de Pensions 835-2-4090-43
Gaixa de Barcelona 01-200-11239-60
Gaixa de Catalunya 010-2-014211-06

Rivadeneyra, 6 10è 08002 BARCELONA

Tel (93) 317 61 77

NECESSITEM PROMOTORS/ES

PER AL DIARI AVUI

Persones residents a València ciutat per treballar al departament de Promoció de Subscripcions.

El treball consisteix en la captació de nous subscriptors per al nostre diari.

OFERIM: Incentius sobre els resultats i suport permanent per part de l'empresa.

Interessats, concerteu entrevista cridant al telèfon: 351 17 27 de València i demaneu per la Srta. Carmina.